

Когато възстаницитѣ влѣзли въ манастиря, безбройно множество турци, черкези и башибозуци завзели всички околни височини и започнали да ги обстрѣлватъ. Възстаницитѣ се закрили задъ каменитѣ стѣни на манастиря и започнали да се биятъ съ турцитѣ. Тѣ биле въоръжени съ много лоши пушки, но храбро се защищавали противъ многобройнитѣ и добрѣ въоръжени турци.

Слѣдъ 4—5 дневно сражение турцитѣ, като видѣли, че възстаницитѣ не се прѣдаватъ, докарали отъ Търново единъ старъ топъ; поставили го въ гората, близо до манастиря, и започнали да гърмятъ съ него. Ала възстаницитѣ сполучили да убиятъ нѣколко души около топа. Тогава тѣ се принудили да се оттеглятъ назадъ и топа имъ млъкналъ.

Турцитѣ рѣшили да прѣвзематъ манастиря съ пристѣпъ, като нападнатъ ненадѣйно, изведнажъ на възстаницитѣ и ги избиятъ. Като се мръкнало, много черкези, пълзишкомъ прѣзъ гората, се доближили на 200 крачки до манастиря. Но стражата на възстаницитѣ ги съгледала, дала знакъ и всички започнали да стрѣлятъ върху имъ. Убили много черкези и ги принудили да се оттеглятъ.

Стрѣлбата отъ другитѣ скали и височини не прѣкъсвала и турцитѣ успѣли да убиятъ нѣколко възстаника. Тѣ не пропусчали никого отъ възстаницитѣ да прѣмине прѣзъ манастирския дворъ, да вземе вода отъ кладенеца, или друго нѣщо. Ако нѣкой се покажелъ на двора, върху му се сипели хиляди куршуми. Даже и нощно врѣме постоянно сѣ стрѣляли върху мѣстото